

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšra v právní věci žalobce: **A. A.**, zastoupen Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou se sídlem 28. pluku 128/12, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2025, č. j. 17 A 116/2025-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5 070 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Oksany Rizak, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Dne 4. 9. 2025 podal žalovanému žádost o poskytnutí dočasné ochrany, kterou mu žalovaný vrátil podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, ve znění účinném od 3. 9. 2025 (dále „lex Ukrajina“), jako nepřijatelnou, a to kvůli skutečnosti, že žádost podal cizinec, který je či byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě EU (v nynějším případě se jednalo o Rumunsko), a to poté, co žalovaný zaslal Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládnutí následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě

přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina.

[2] Proti vrácení žádosti jako nepřijatelné brojil žalobce žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Městský soud v Praze (dále „městský soud“) rozsudkem označeným v záhlaví určil, že zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti jako nepřijatelné byl nezákonný. Dále žalovanému zakázal pokračovat v porušování žalobcových práv a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobci. Výrokem III. rozsudku pak přiznal žalobci náhradu nákladů řízení. Městský soud konstatoval, že § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina je v rozporu s unijním právem. Poznamenal, že důvod pro vrácení žádosti jako nepřijatelné podle uvedeného ustanovení představuje sloučení a reformulaci důvodů dle písmen c) a d) téhož odstavce a vede k totožným důsledkům pro žadatele o dočasnou ochranu. Jediná změna spočívá v tom, že možnosti použít daný postup předchází oznámení žalovaného o riziku vyčerpání kapacit. Oznámení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina však představuje toliko politický akt, jímž žádá členský stát Evropskou komisi o pomoc, a nelze z něj dovozovat překonání dříve vyslovených judikатурních závěrů a ztrátu práva držitelů dočasné ochrany na druhotný přesun v rámci EU. Na § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina je proto třeba nahlížet ve světle dosavadní judikatury k § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona, která vychází ze závěrů rozsudku Soudního dvora EU ze dne 27. 2. 2025, ve věci C-753/23, *Krasiliva*. Tato judikatura staví na právu vysídlených osob na druhotný pohyb v rámci EU, a to s odkazem na čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu čl. 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále „prováděcí rozhodnutí z roku 2022“), a dále na základě dohody členských států o vyloučení použití čl. 11 směrnice 2001/55/ES o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále „směrnice 2001/55/ES“). Jestliže žalovaný dovozoval neexistenci práva na druhotný pohyb vysídlených osob primárně z recitálů prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím z roku 2022 (dále „prováděcí rozhodnutí z roku 2025“), městský soud měl za to, že šlo o dezinterpretaci těchto recitálů. Tyto recitály podle názoru městského soudu mířily pouze na nežádoucí situaci, kdy by vysídlená osoba souběžně usilovala o získání dočasné ochrany ve větším počtu členských států. Žalovaný tak neměl žádost vracet jako nepřijatelnou, ale měl o ní vést správní řízení, v němž by bylo postaveno najisto, zda je žalobce aktuálně držitelem dočasné ochrany v Rumunsku.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Nesouhlasil se závěrem městského soudu, že na důvod vrácení žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina lze vztáhnout závěry dřívější judikatury týkající se důvodů podle písm. d) téhož odstavce v tom, že toto ustanovení neguje právo vysídlených osob na sekundární pohyb uvnitř EU. Podle stěžovatele § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina nevykazuje rozpor s unijním právem. Dřívější judikatura podle stěžovatele vychází z nesprávné interpretace unijního práva a rozsudku ve věci *Krasiliva*. Nadto je nezbytné zohlednit nové skutečnosti po vydání uvedeného rozsudku, a to obsah prováděcího rozhodnutí z roku 2025, změnu lex Ukrajina, ale i to, že sekundární pohyb v rámci EU již

pokračování

nepředstavuje útěk před válkou, nýbrž jen dobrovolné stěhování, přičemž pro tyto případy slouží žádost o standardní pobytová oprávnění. Nejvyšší správní soud by tyto nové okolnosti měl zohlednit a případně zvážit i podání nové předběžné otázky Soudnímu dvoru EU.

[4] Jde-li o existenci práva na sekundární pohyb vysídlených osob, podle stěžovatele by muselo plynout přímo z textu směrnice 2001/55/ES. Přímý účinek směrnice přitom vyžaduje, aby bylo právo formulováno jasně, přesně a bezpodmínečně. Takové ustanovení však ve směrnici 2001/55/ES chybí. V této směrnici jakožto minimálním standardu dočasné ochrany nejsou žádné mezery a v neřešených otázkách mají členské státy prostor pro vlastní úvahu. Ani prováděcí rozhodnutí z roku 2022 právo sekundárního pohybu neobsahuje. Pozdější prováděcí rozhodnutí z roku 2025 pak potvrdilo, že předchozí judikaturní výklad nebyl správný. Ve vazbě na recitály 4 a 6 odůvodnění prováděcího rozhodnutí z roku 2025 stěžovatel upozornil, že Rada zřetelně uvedla, že (i) žádosti osob, které již jsou poživateli práv plynoucích z dočasné ochrany, by měly být zamítnuty, a (ii) v případě osob, které v minulosti získaly povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, ale již jím nedisponují, členský stát nemá povinnost vydat jim povolení, a to kvůli skutečnosti, že si o něj mohou znovu požádat v členském státě, kde podaly první žádost. Cílem těchto recitálů bylo podle stěžovatele druhotný pohyb osob omezit. Rada tímto názorem upřesnila i svůj výklad k dohodě o vyloučení čl. 11 směrnice 2001/55/ES, od níž navíc ČR a Německo později prostřednictvím společného prohlášení ustoupily. Pro výklad dohody o vyloučení aplikace čl. 11 je také stěžejní, jaký význam jí přiřkládají její účastníci a co bylo skutečnou vůlí stran dohody. Podle stěžovatele je sporný dosavadní výklad Nejvyššího správního soudu, jenž předpokládá, že pokud ČR jednou učiní spolu s ostatními členskými státy prohlášení, je jím navždy vázána, ledaže by se s každým členským státem individuálně dohodla jinak. Článek 11 směrnice 2001/55/ES je navíc podle stěžovatele pro posouzení věci irelevantní, protože druhotné pohyby neřeší. Členské státy též nemají povinnost poskytovat poživateli dočasné ochrany asistenci v případě jejího rušení v jiném členském státě.

[5] Stěžovatel měl dále za to, že právo na přestěhování v rámci EU náleží pouze jejím občanům, nikoli příslušníkům třetích zemí oprávněně pobývajícím na území některého z členských států. Rada nemůže prováděcím rozhodnutím rozšířit rozsah práv, která jsou osobám poživajícím dočasnou ochranu přiznána. Pokud právo sekundárního pohybu neplyne přímo ze směrnice 2001/55/ES, nelze jej dovozovat z prováděcího rozhodnutí z roku 2022. V rozsudku ze dne 19. 12. 2024, ve věcech C-244/24 a C-290/24, *Kaduna*, Soudní dvůr EU upozornil, že dané prováděcí rozhodnutí nemůže být v rozporu s uvedenou směrnicí ani toto rozhodnutí nemůže směrnicí měnit. Jeho smyslem je pouze vyjasnit obsah konkrétních ustanovení směrnice a určit způsoby jejich provádění. V případech stěhování státních příslušníků Ukrajiny se podle stěžovatele počítá s využitím standardních imigračních kanálů, tedy s podáním žádostí o pobytové oprávnění. Stěžovatel doplnil i statistické údaje, podle kterých bylo většině takových žádostí vyhověno. Až 85 % těchto žádostí mají podávat osoby, které pobývají v režimu dočasné ochrany na území jiného členského státu. Neudělením dočasné ochrany tak dotyčná osoba není vystavena povinnosti vrátit se na Ukrajinu.

[6] Stěžovatel rovněž za účelem podpory svých tvrzení popsal legislativní proces v souvislosti se změnou lex Ukrajina, která vedla k přijetí § 3 odst. 3 a § 5 odst. 1 písm. f) lex

Ukrajina. Citoval zápis z 55. schůze výboru pro bezpečnost Poslanecké sněmovny konané dne 27. 5. 2025 a části stenozáznamu z druhého a třetího čtení sněmovního tisku č. 931 (deváté volební období, 2021 až 2025). Z těchto materiálů podle jeho přesvědčení plyne úmysl zákonodárce ohledně omezení druhotných pohybů vysídlených osob. Stěžovatel dále upozornil, že situace se dramaticky zhoršuje a že v konkrétních obdobích evidoval zhruba 100% nárůst počtu žádostí, čímž jde o nejvyšší počty od konce první vlny žádostí v roce 2022.

[7] Žalobce měl ve vyjádření ke kasační stížnosti za to, že městský soud posoudil věc správně. Vysídlená osoba, které byla udělena dočasná ochrana, má podle jeho názoru právo přemístit se do jiného členského státu. Osoby, na které dopadá prováděcí rozhodnutí z roku 2022, požívají dočasné ochrany již na základě tohoto rozhodnutí. Vydání povolení ze strany členského státu představuje jen formální uznání tohoto statutu a rovněž přináší přístup k právům spojeným s dočasnou ochranou. Osoba požívající dočasnou ochranu se může těchto dílčích práv vzdát, což žalobce ve vztahu k Rumunsku učinil. V tomto ohledu žalobce upozornil, že v jeho případě nedošlo k užívání těchto práv souběžně ve dvou členských státech.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)].

[9] Kasační stížnost **není důvodná**.

[10] Podle § 5 odst. 1 lex Ukrajina „žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže [...]

c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,

d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie, [...]

f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.“

[11] Podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina „Ministerstvo vnitra zašle Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Oznámení podle věty první zveřejní Ministerstvo vnitra na svých internetových stránkách.“

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že lex Ukrajina i nadále používá nepřesnou terminologii, která může vést k zavádějícímu chápání problematiky. Odkazuje proto na svou dřívější judikaturu, v níž s odkazy na oba zmiňované rozsudky SDEU k dočasné ochraně (ve věci *Kaduna* a ve věci *Krasiliva*) vysvětlil, že oprávněným vysídleným osobám (spadajícím do obligatorních kategorií ve smyslu čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí z roku 2022) dočasnou ochranu udělila již Rada uvedeným prováděcím rozhodnutím. Členské státy pouze deklaratorně potvrzují tento status tím, že daným osobám přiznávají jednotlivá práva s dočasnou ochranou spojená, především právo pobytu (rozsudky NSS ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, bod 19, nebo ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 31).

[13] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že členské státy nemohou stanovit osobám požívajícím dočasné ochrany podmínky méně příznivé než ty vymezené ve směrnici 2001/55/ES. V této souvislosti odkazuje na podrobné odůvodnění obsažené v rozsudku ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024-29, č. 4638/2024 Sb. NSS (zejména body 42 až 45). Kasačními námitkami, dle kterých směrnice 2001/55/ES právo sekundárního pohybu nezaručuje, se pak Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně [stejně jako otázkou nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina], a to počínaje výše citovanými rozsudky č. j. 5 Azs 273/2023-27 a č. j. 1 Azs 174/2024-42. Existenci práva oprávněné vysídlené osoby (držitele dočasné ochrany) na druhotnou volbu státu pobytu Nejvyšší správní soud podrobně popsal a odůvodnil v již zmiňovaném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42 (body 53 až 70) a v navazujících rozsudcích, jimiž byla zamítnuta „první série“ stěžovatelem podaných kasačních stížností.

[14] Námitkami týkajícími se recitálů 4 a 6 odůvodnění prováděcího rozhodnutí z roku 2025 se pak Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28 (body 11 až 14), jakož i v navazujících rozsudcích, kterými byla zamítnuta „druhá série“ stěžovatelových kasačních stížností. V posledně jmenovaném rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž vypořádal tu kasační námitku, dle které prováděcí rozhodnutí Rady nemůže rozšířit rozsah práv, která jsou držitelům dočasné ochrany přiznána, jakož i stěžovatelem vznesenou argumentaci týkající se jednostranných prohlášení ČR a Německa (bod 15). Jde-li o posouzení důvodu podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, tím se Nejvyšší správní soud dále zabýval v rozsudcích ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-18, a ze dne 17. 12. 2025, č. j. 6 Azs 157/2025-18. Vzhledem k tomu, že stěžovatel svou již dříve uplatněnou argumentaci pouze opakuje, aniž by zohlednil její vypořádání ve výše uvedené judikatuře, Nejvyšší správní soud toliko odkazuje na příslušné pasáže shora vyjmenovaných rozsudků, které jsou stěžovateli známy, a není třeba je tedy znovu opakovat.

[15] V souvislosti se stěžovatelovou argumentací lze v souladu s výše citovanými rozsudky NSS č. j. 5 Azs 248/2025-18 a č. j. 6 Azs 157/2025-18 stručně poznamenat, že výkladem *ex post* nelze popřít skutečný obsah rozhodnutí členských států, který je zřejmý z jejich společného prohlášení: „*S cílem podpořit členské státy, které jsou hlavními vstupními místy hromadného přílivu vysídlených osob prchajících před válkou z Ukrajiny, na něž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady ze dne 4. března 2022, a s cílem prosazovat rovnováhu mezi úsilím všech členských států se členské státy dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 směrnice 2001/55/ES na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v souladu*

s uvedeným prováděcím rozhodnutím Rady a které se přesouvají bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak.“ Z citovaného textu prohlášení jednoznačně vyplývá, že se od něj nelze jednostranně odchýlit. Zároveň je zřejmé, že státy tímto prohlášením aktivovaly napříč celou EU možnost, s níž výslovně počítá poslední věta čl. 11 směrnice 2001/55/ES. Není přitom podstatné, že se jedná o dohodu mnohostrannou, neboť i na ni lze nahlížet jako na sérii dvoustranných dohod. To potvrzuje rovněž prováděcí rozhodnutí z roku 2022 (recitál 15 jeho odůvodnění). Skutečnost, že na vyloučení čl. 11 se nic nezměnilo, pak plyne i z prováděcího rozhodnutí z roku 2025 (recitál 5 odůvodnění), přičemž normativním obsahem tohoto prováděcího rozhodnutí (stejně jako všech předchozích, která následovala po prvotním prováděcím rozhodnutí z roku 2022) je, jak připouští i stěžovatel, jen prodloužení trvání dočasné ochrany o další rok. Výklad obsažený v recitálech odůvodnění nového prováděcího rozhodnutí z roku 2025 pouze upřesňuje, že práva v souvislosti s dočasnou ochranou nemají být čerpána ve dvou státech zároveň. Nevyvrací však možnost jejich čerpání postupně, tedy možnost druhotné volby státu pobytu, jak již Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře konstatoval.

[16] I vzhledem k délce válečného konfliktu je pochopitelné, že některé vysídlené osoby mohou mít legitimní zájem přesunout se do jiného členského státu, než kde původně požádaly o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v domnění, že půjde o situaci toliko přechodnou. Nelze bez dalšího dovozovat, že jejich motivací pro pobyt na území ČR není primárně útěk před ozbrojeným konfliktem. Konstatování stěžovatele, že vysídlená osoba, jejíž vlast (pokud jde o ukrajinské občany) sužuje bezprecedentní válečný konflikt, se pouze „stěhuje“, považuje kasační soud za nepřipadné.

[17] Ke stěžovatelově argumentaci legislativním procesem pak Nejvyšší správní soud pouze stručně doplňuje, že ani projednání v příslušných výborech Poslanecké sněmovny a souhlas napříč politickým spektrem nemůže zvrátit skutečnost, že přijatá změna lex Ukrajina je nadále v rozporu s unijním právem. ČR nemůže jednostranně ustoupit od svých závazků, které jí plynou z unijního práva.

[18] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že stěžovatel sice navrhl ke zvážení opětovné předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU, nevysvětlil však, jak by taková nová předběžná otázka měla znít. Opakuje pouze své přesvědčení, že odpověď Soudního dvora EU v rozsudku ve věci *Krasiliva* na předchozí předběžnou otázku je vykládána chybně. Stěžovatel neuvádí ani to, že by zodpovězení předběžné otázky bylo potřebné k posouzení souladu § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina s unijním právem. Nikterak nenapadá ani závěr městského soudu, že se *de facto* jedná o spojení dvou dosavadních důvodů nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, doplněné toliko o další podmínku, která je plně v moci stěžovatele. Proti úvahám městského soudu ohledně významu oné nové podmínky (oznámení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina) stěžovatel neargumentuje a nevyvrací ani závěr městského soudu, že tato nová podmínka nemůže mít na unijní právo, které garantuje dočasnou ochranu, vliv. Za situace, kdy judikatura navazující na rozsudek ve věci *Krasiliva* komplexně vysvětluje důvody nezákonnosti postupu stěžovatele a v unijním právu nedošlo od přijetí onoho rozsudku Soudního dvora EU k takové změně, která by popřela správnost této judikatury, neshledal kasační soud důvod k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU.

pokračování

[19] Pokud jde o dopis Evropské komisi ze dne 25. 8. 2025, který je součástí správního spisu, lze rovněž připomenout, že tento dopis je datovaný před nabytím účinnosti novely lex Ukrajina provedené zákonem č. 314/2025 Sb., který nabyl účinnosti dne 3. 9. 2025. Nejvyšší správní soud podotýká, že tento dopis neobsahuje žádné detaily ohledně toho, jaké jsou kapacity ČR a ve kterých konkrétních oblastech byly překročeny, resp. hrozí, že budou překročeny. Z veřejně dostupných zdrojů (např. zpráv stěžovatele o situaci v oblasti migrace) přitom na první pohled neplyne, že by se situace v měsících před odesláním dopisu skokově zhoršila. Případný náhlý hromadný příliv vysídlených osob by představoval důvod pro aplikaci čl. 25 odst. 3 směrnice 2001/55/ES a koordinované řešení ze strany orgánů EU. I kdyby tedy k takovému náhlému nárůstu došlo, nemohlo by to ospravedlnit vrácení jednotlivých žádostí o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany jako nepřijatelných podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, tedy bez jejich věcného posouzení, neboť takový postup směrnice 2001/55/ES neumožňuje.

[20] Popisuje-li stěžovatel možnost využití běžných imigračních kanálů (zejména požádat o pobytové oprávnění v ČR u Generálního konzulátu ve Lvově), tato námitka je ve vztahu k zákonnosti napadeného rozsudku irelevantní, neboť nikterak nevyvrací závěry vyslovené městským soudem. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že dočasná ochrana – na rozdíl od běžných pobytových oprávnění – nesleduje určitý vymezený účel (zaměstnání, studium apod.), ale ochranu vysídlených osob před ohrožením života, tělesné integrity a jinou újmu spojenou s válkou na Ukrajině. Není na správním orgánu, aby namísto jednotlivce vybíral mezi více možnostmi, neboť každá osoba je oprávněna vybrat si v rámci platné právní úpravy možnost pro ni a její situaci nejvhodnější. V této souvislosti je též nutno poznamenat, že tato část stěžovatelovy argumentace působí vnitřně rozporně. Stěžovatel na jedné straně tvrdí, že v případě žádostí o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany nepostačují kapacity veřejných služeb. Při popisu možnosti požádat o pobytové oprávnění na generálním konzulátu však na straně druhé vyvolává dojem, že většině těchto žádostí bude vyhověno. Nevysvětluje však, proč vysídlené osoby s dočasnou ochranou veřejné služby zatěžují, zatímco držitelé jiných pobytových oprávnění dle zákona o pobytu cizinců nikoli. Je tudíž otázkou, zda a jak přesně jsou veřejné služby pod „bezprecedentním tlakem“ (*unprecedented pressure on national public services*), jak uvádí stěžovatel v dopise Evropské komisi ze dne 25. 8. 2025.

[21] Nejvyšší správní soud tak ve shodě se závěry městského soudu uzavírá, že vrácením žalobcovy žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany jako nepřijatelné se stěžovatel dopustil nezákonného zásahu. Nejvyšší správní soud apeluje na stěžovatele, aby v řízení o žádosti postupoval v souladu se závazným právním názorem městského soudu, který vychází z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených závěrů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Podle těchto ustanovení má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[24] Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, tudíž mu ji Nejvyšší správní soud výrokem II tohoto rozsudku přiznal. Náhrada nákladů řízení se skládá z odměny advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 4 620 Kč za seps vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], a paušální náhrady hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkově se tak jedná o 5 070 Kč. Náhradu nákladů řízení je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobce (§ 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitého na základě § 64 s. ř. s.) ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2026

Podhrázký

Milan

předseda senátu